

הצייד הקטן

קטרין וביירון ג'קסון,
צייר גוסטף טימערין

יום אחד חבש דן את כובע הפרווה שלו, אחז ברובה שלו
ויצא מהמחנה לתוך היער העבה.
"אני צייד" אמר "אשיג לי עור דוב ועור צבי וזוג עורות
ארנבות. וכשאפגוש את האינדיאני הקטן הוא יגיד
"הידד לדן הצייד הגדול."

בדרכו הופיע ארנבון צעיר. דן עצר וכוון עליו את הרובה,
אבל הארנבון התיישב, הביט על דן וחיך.
"הי!" קרא "במה אתה משחק? האם אוכל להשתתף?"
הארנבון היה כל כך רך וקטן שדן החליט לא לירות עליו.

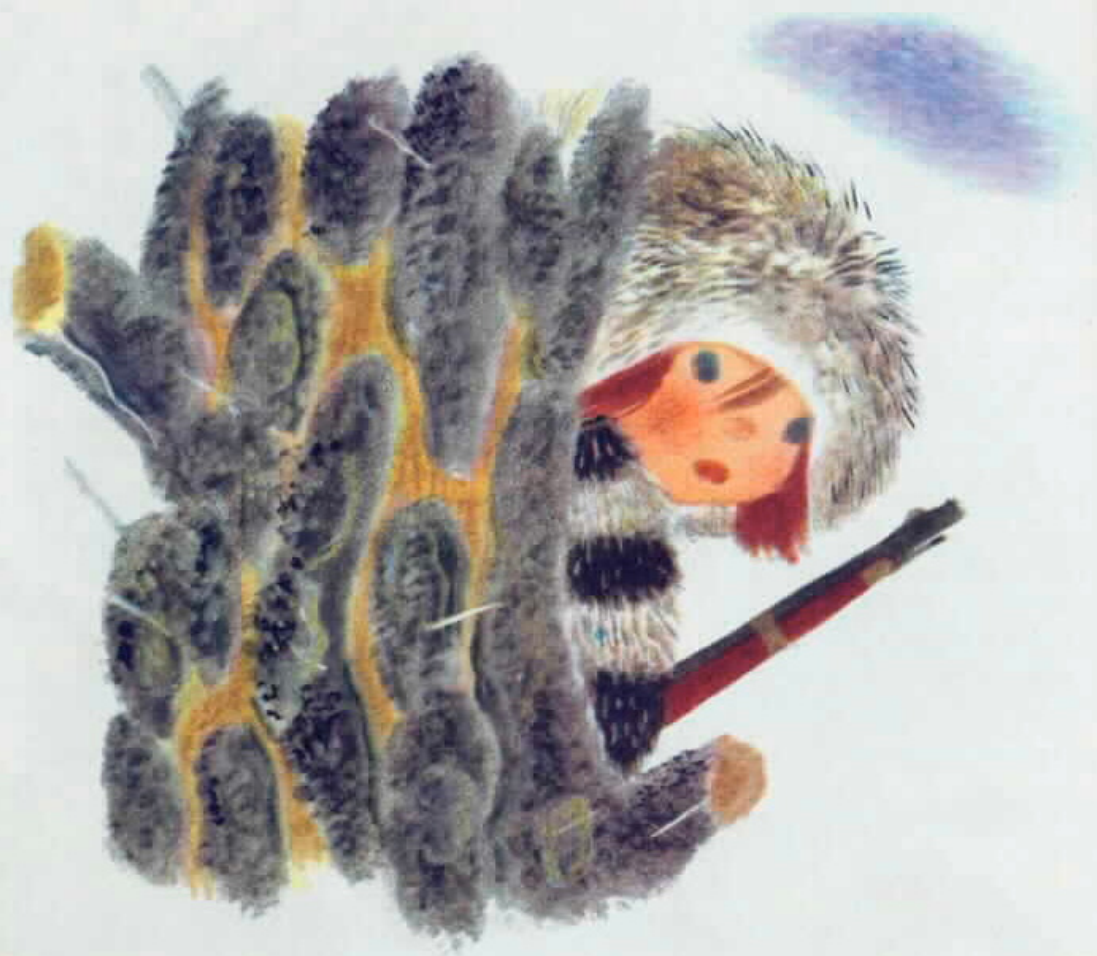

"לא, אינך יכול" הוא אמר ברוגז "לך מכאן לפני
שמשו רע יקרה לך."
"אבל מה כבר יכול לקרות לי" מלמל הארנבון, והוא
דילג משם מופתע מאוד.

ואז שמע דן רעש מאחוריו. הוא הסתובב וראה ילדה
 אינדיאנית קטנה בין שיחים.
 "הה-הה-הה" צחקה הילדה "אינך נראה כמו צייד
 ממש!"
 דן הרגיש אומלל.

"למה לא ירית בארנב?" שאלה האינדיאנית הקטנה
 "פרוות ארנבות הן רכות וטובות לכפפות."
 "מפרוות ארנבות עושים גם ארנבות רכות נחמדות"
 אמר דן "לא רציתי לרות בו."

"אני צייד גדול" אמר "אני צד צבאים ודובים ושועלים.
 אני גם מתקין מלכודות."
 "באמת?" אמרה האינדיאנית הקטנה בקול רוחש כבוד
 "ותיתן לי פרוות שועלים לכרית שלי?"
 "בוודאי" ענה הצייד הקטן והלך משם כשהוא מרגיש
 חשוב מאוד.
 "אתקין חמש מלכודות" חשב "ארבע קטנות לשועלים
 קטנים ואחד גדולה לשועל גדול."
 כשהתחיל להכין את המלכודת הראשונה רץ אליו ייצור
 בעל פרווה אדומה, בטן לבנה ואוזניים שחורות.
 "מה אתה עושה?" שאל.
 "אני מתקין מלכודת" ענה דן עסוק מאוד "לשועלים".

כשאמר "שועלים" הייצור נתן קפיצה מבוהלת, ובצדק,
 כי היה זה שועל.
 "וראית כבר שועל?" שאל הייצור.
 "לא" אמר דן "אף פעם לא, אבל היום אראה חמישה."

"כמה גדול? גדול כמוך?" שאל השועל האדום.
 "כן" ענה דן "הבעיה היא רק שאינני יודע איך לפתוח
 את המלכודת, כשהיא פעם נסגרת."
 "אל דאגה" אמר השועל "אני יודע" והוא חייך
 ברשעות ונראה מרוצה מעצמו.
 "טוב!" קרא דן "ניפגש מאוחר יותר" והוא רץ
 למלכודת הראשונה שלו.

"זה מזלך" חייך השועל הקטן "אני אסתכל איך אתה
 עושה זאת ואולי אוכל ללכוד בעצמי משהו פעם."
 "אז בוא אתי" אמר דן "אלמד אותך."
 והשועל הקטן הלך עם דן בזמן שזה התקין מלכודות.
 "עכשיו" הסביר דן כשהתקין את המלכודת החמישית
 "זו מלכודת שונה. היא בשביל שועל גדול."

גם דן חיכה. הוא שכב בשקט על האדמה ליד
המלכודת הראשונה. כעבור זמן עבר שם צבי צעיר.
הוא נפל ישר לתוך המלכודת.
"נלכדתי!" קרא הצבי הצעיר

אחרי שהצייד הקטן הלך, השועל התקרב למלכודת
בזהירות וכיסה אותה בענפים קטנים ובגוש אזוב.
"הנה!" צחק "נראה מי ילכוד את מי. אולי הלכוד
ילכד."
הוא התיישב ליד המלכודת וחיכה.

"אם אמא תמצא אותי במלכודת אקבל מכות.."
"אל דאגה" אמר דן "אני לא מחפש עורות צבאים, הם
לא די רכים. אני מחפש רק שועלים."
הוא שחרר את הצבי והלך אתו למלכודת השנייה.

שם הם מצאו דרבן, בעל מחטים ארוכים. הוא בכה וניסה
להשתחרר.
"רק עמוד בשקט" אמר הצייד הקטן "תכף אשחרר
אותך."
"תודה! תודה!" קרא הדרבן.
"זה בסדר" אמר דן "איש לא ירצה לעשות כרית
מדרבן."

הצבי והדרבן והצייד הקטן הלכו למלכודת הבאה.
אבל היא הייתה ריקה. לא היה בה כלום.
ואז שמעו קול חלש שצעק "עזרו לי! עזרו! תוציאו
אותי מכאן." והם רצו למלכודת הרביעית.
שם ישב דובון קטן שהביט על דן בפנים עצובים.
"אנא, עזור לי" ביקש.

דן התלבט.
"אינני יודע" אמר "אפשר לעשות ממך כרית פרווה
יפה."
"לא, אי-אפשר" קרא הדובון "אני מרוח כולי בדבש
דביק. ראה!"

וכך היה. הוא היה מלא דבש על בטנו.
 "אתה צודק" אמר דן "לא נוכל להשתמש בר". הוא
 פתח את המלכודת והלך משם עם הצבי, הדרבן והדובון
 הדביק אחריו.

כשהגיעו למלכודת האחרונה הציצו דרך השיחים
וראו את השועל האדום, שישב ליד המקום בו
עמדה המלכודת.
"שועל" לחש הצבי "לכדת שועל!"
"זה שועל?" קרא דן מופתע, ורץ מהר אליו.
אבל לפני שיכול היה להגיע, עבר מעל המלכודת
...!

"סנאפ" השתחרר הקפיץ.
 "אור!" קרא דן "נתפשתי!"
 "הה-הה-הה" צחק השועל "איך זה להיות לכוד?"
 "זה לא מוצא חן בעיני בכלל!" בכה דן "אנא, תן לי
 לצאת!"
 "לא" אמר השועל "רצית לתפוש אותי במלכודת שלך,
 ועכשיו אני לכדתי אותך בשלי."

השועל דיבר בהחלטיות כזו שדן חשב כי נלכד
לתמיד, אבל הצבי, הדרבן והדובון ריחמו על דן.
"תן לו ללכת, שועל אדום" אמרו "הוא חבר שלנו."

**"הוא לא חבר שלי" ענה השועל "הוא רצה לעשות ממני כרית ועכשיו אני אעשה כרית ממנו."
דן שם את אגרופיו לעינו והתחיל לבכות.**

**הצבי, הדוב והדוב רצו סביב מודאגים מאוד. הם לא ידעו מה לעשות.
ואז הדוב התיישב על הארץ. "אמא! אמא!" קרא "בואי מהר!"**

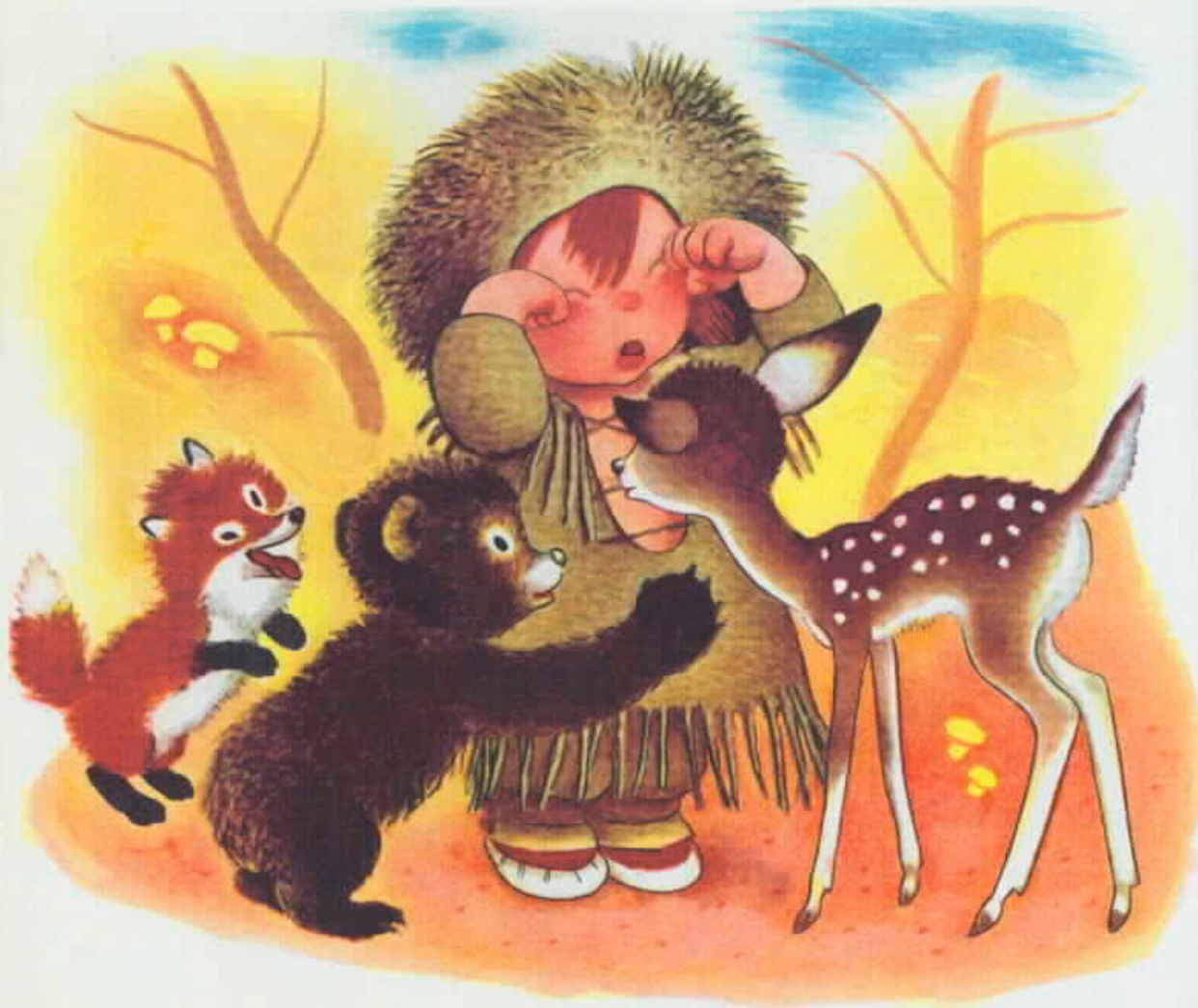

אמו באה במרץ דרך היער. הייתה זו דובה גדולה,
והיא ניגשה לשועל האדום ודפקה על כתפו.
"מה אמרת שתעשה, ולמי?" היא נהמה.

"צייד קטן" אמרו החיות "כבר השתחררת, אז למה אתה בוכה עכשיו?"
 דן נענע בראשו בעצב.
 "בוו-בוו. אני לא צייד טוב" הוא ילל "ולא תפשתי שועל. אם אפגוש את הילדה האינדיאנית היא תצחק ממני שוב."
 כולם ניסו לנחם אותו אך ללא הועיל. הוא כיסה את פניו ובכה מאוד.

השועל האדום הביט עליה מלמטה "לא, לא גברת דובה. שום דבר. רק התבדחתי. אני כבר פותח את המלכודת.. ראי?"
 הוא הסתובב סביב המלכודת ועשה משהו ואז המלכודת נפתחה. הצייד הקטן יצא, אבל הוא בכה יותר מקודם!

"מילא!" קרא השועל בסוף "אני אהיה לכרית בשביל הילדה האינדיאנית הקטנה. אלך אתה הביתה ואשכב תחת ראשה כל הלילה. אשכב בשקט. אפילו לא אניע את אוזניי."

דן ניגב את עיניו. "באמת תעשה כך?" שאל "תעשה כך בשבילי?"

"כן, בוודאי" הבטיח השועל. הוא מתח את גבו וכל החיות הביטו עליו כאילו הוא גיבור גדול. "אתה שועל חמוד" אמר דן "וגם רך מאוד."

והם יצאו ביחד לדרך. דן חשב על הכרית הנחמדה
שתקבל הילדה האינדיאנית בליל החורף. אבל
השועל חשב שאבא של הילדה האינדיאנית מחזיק
ליד ביתו הרבה תרנגולות שמנות. והוא ליקק את
שפתיו כשהלך ליד הצייד הקטן.